

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **R. H. N.**, zastoupené Mgr. Zbyňkem Stavínohou, advokátem se sídlem Joštova 4, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2007, č. j. 56 Az 137/2007 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 4. 7. 2007, č. j. OAM-10-127/LE-03-05-2007, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) mezinárodní ochranu pro nesplnění podmínek § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a udělilo doplňkovou ochranu podle §14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců. Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu podala žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 29. 10. 2007.

II.

Rozsudek stěžovatelka napadá kasační stížností z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Stěžovatelka tvrdí, že správní orgán nedostatečným způsobem objasnil skutečný stav věci, výrok rozhodnutí nemá podporu ve spisovém materiálu, dále že správní orgán skutkový stav věci nesprávně kvalifikoval, a to z hlediska interpretace pojmu

pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu ve spojení s § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka označila za podstatný důvod své žádosti skutečnost, že její manžel byl za režimu Saddáma Husaina od roku 1988 nebo 1989 členem vládní politické strany Baas a od roku 1982 byl zaměstnán na iráckém ministerstvu zahraničí. Stěžovatelka poté doprovázela svého manžela, když od 25. 9. 2002 do 18. 3. 2003 a následně od 25. 2. 2004 pracoval v České republice na iráckém velvyslanectví. Stěžovatelka požádala o udělení azylu spolu se svou rodinou poté, co byl její manžel vyzván současnou iráckou vládou k návratu do země původu, čehož se celá rodina obávala z důvodu informací o vyhledávání manžela stěžovatelky příslušníky ozbrojených polovojenských milicí v jejich místě bydliště v zemi původu a zabití bratrance manžela stěžovatelky, který má shodné jméno jako její manžel.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že stěžovatelkou uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by byla v zemi původu pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka namítá, že žalovaný vycházel pouze z její výpovědi a k potvrzení či vyvrácení důvodnosti jejích obav a tvrzení neprovedl jiný důkaz. Žalovaný se vůbec nezabýval otázkou faktického působení ozbrojených frakcí a milicí, které terorizují některé skupiny obyvatelstva v Iráku, ani otázkou způsobilosti současné irácké vlády jednání těchto militantních skupin na území Iráku zabránit a rovněž si neobstaral informace o stavu dodržování lidských práv v zemi původu stěžovatelky.

Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud na její návrh nespojil žaloby rodinných příslušníků stěžovatelky ke společnému projednání, ačkoliv těmito žalobami napadená rozhodnutí spolu skutkově úzce souvisejí.

III.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že důvody azylu uvedené v ustanovení § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu nebyly dány, přičemž odkazuje na správní spis. Kasační stížnost proto považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

IV.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, aby mohla být shledána přijatelnou. Pro stručnost lze odkázat na precedenční usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém byl podrobně vymezen institut přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany.

Při posouzení toho, zda kasační stížnost podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, však nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že všechny jí nadnesené právní otázky byly již v judikatuře zdejšího soudu řešeny.

Relevantní důvody pro udělení azylu jsou zakotveny v ustanovení § 12 zákona o azylu, podle kterého se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti,

příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Ze správního spisu vyplývá, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelky je její obava ze všeobecně špatné bezpečnostní situace v Iráku, která by mohla ohrozit jejího manžela a syna, což nelze podřadit pod některý ze zákonem stanovených důvodů pro udělení azylu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59 (publ. na www.nssoud.cz), ve kterém vyslovil, že „*správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) citovaného zákona zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti ve lhůtě 30 dnů od zahájení správního řízení, vydá rozhodnutí dle § 12 citovaného zákona. To ovšem neznamená, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění*“ (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 a č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, publ. na www.nssoud.cz).

Co se týká skutečností uvedených stěžovatelkou až v žalobě a v kasační stížnosti (členství manžela stěžovatelky ve vládní politické straně, výzva k návratu do vlasti ze strany irácké vlády, zabití bratrance manžela), Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61 (publ. na www.nssoud.cz), ve kterém se obdobnou právní otázkou zabýval. „*Žadatel o azyl musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již ve správním řízení. Pokud nežádá o udělení humanitárního azylu v řízení před správním orgánem, resp. neuvede důvody hodné zvláštního zřetele, které by mohl vzít správní orgán v úvahu při rozhodování o udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nemůže k jejich případnému uplatnění až v žalobě či v kasační stížnosti soud přiblížit.*“

K námitce stěžovatelky týkající se nedostatečného dokazování žalovaného lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003 - 38 (č. 42/2003 Sb. NSS), podle něhož „*jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytné*“ (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86, publ. na www.nssoud.cz).

Ohledně námitek stěžovatelky, že krajský soud nespojil žalobu její a žaloby jejích rodinných příslušníků proti rozhodnutí žalovaného ke společnému projednání a nerozhodl o nich současně, Nejvyšší správní soud k tomu (s odkazem na rozsudek ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 Azs 66/2003, publ. na www.nssoud.cz) uvádí, že podala-li stěžovatelka, stejně jako její rodinní příslušníci, žádost o udělení azylu a žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany samostatně, nelze dovozovat povinnost soudu rozhodnout o těchto žalobách proti rozhodnutí o těchto žádostech současně. Taková povinnost nevyplývá ani ze zákona o azylu ani z jiných právních předpisů.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto jako nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu